

BỐ NUÔI

Ngày cưới của tôi và em đã được ấn định, tôi đón chờ ngày 08/05/2016 sắp tới như một món quà của cuộc đời cho em, cho tôi và cho cả người cha già của tôi nữa, Vậy mà chỉ trong phút chốc, giấc mơ ấy tan tành, nó phá vỡ niềm tin của tôi, hạnh phúc của tôi nhưng đau khổ hơn thế, nó có thể biến tôi thành một người con bất hiếu mà có nằm mơ, cả cuộc đời này tôi cũng không dám nghĩ mình sẽ có ngày bất hiếu với cha

Em là người biết rõ hoàn cảnh của tôi. Tôi mồ côi cha từ bé, mẹ tôi góa chồng năm mẹ 26t, mẹ có hai đứa con trai, đứa lớn 5t, đứa bé vừa mới 1t. Trong làng ngoài xóm nói mẹ tôi số sát chồng, ông bà nội không nhìn nhận cháu. Mẹ tôi một mình nuôi hai anh em tôi trong đòn đau và tủi nhục.

Trong làng có một người đàn ông tuổi đã ngoài 30 nhưng do di chứng của bệnh quai bị nên chẳng lấy vợ. Người đàn ông ấy bắt chấp tất cả, xin được cưu mang ba mẹ con tôi dù gia đình từ bỏ, làng xóm chê cười và bạn bè dè bĩu. Người đàn ông đó chính là bố tôi. Bố không sợ số phận, không sợ gì số sát phu của mẹ tôi mà đón nhận chúng tôi như chính các con do bố dứt ruột sinh thành

Ba năm sau ngày bố tôi lấy mẹ, mẹ tôi mắc bệnh hiểm nghèo và qua đời. Chôn vùi nỗi tiếc thương vợ, bố vẫn nói với mọi người rằng hai anh em tôi chính là món quà quý giá mà mẹ để lại.

Từ ngày đó, nhà chỉ có 3 bố con nhưng chúng tôi chưa bao giờ phải nhịn đói, cũng chưa từng nghỉ học dù chỉ 1 buổi. Bố nhận tất cả công việc có thể (đóng gạch ba banh thuê, làm củ sứt điện, làm phụ hồ ...) để nuôi chúng tôi khôn lớn. Nhiều đêm thức giấc, hình ảnh Bố tôi ngồi bên ngọn đèn khâu cặp sách cho anh em tôi mãi không bao giờ tôi quên.

Có lần, đoàn thợ nhận được công trình lớn nhưng phải xa nhà 1 tháng, Bố tôi muốn đi lắm để kiếm được nhiều tiền, nhưng vì lo cho anh em chúng tôi ở nhà nên Bố lại từ

chối chỉ để ở cạnh các con. Sau lần đấy, họ không nhận Bố tôi làm thợ phụ nữa, Bố lại chuyển sang nghề bốc vác thuê, cứ ai gọi là đi, bất kể ngày hay đêm, chỉ mong đủ tiền cho các con ăn học.

Từ lúc tôi nhận thức được, tôi chưa thấy Bố tôi khóc bao giờ. Lần đầu tiên tôi thấy Bố tôi khóc là ngày tôi nhận giấy báo trúng tuyển ĐHKQTĐ (K46). Ngày hôm đó, Bố tôi cầm tờ giấy báo trúng tuyển ĐH của tôi mà 2 tay run rẩy, Bố để lên bàn thờ Mẹ thấp hương rồi cứ thế mà khóc.

Tôi và em trai chỉ biết nhìn Bố mà không nói nên lời.

Suốt những năm ĐH, Bố chưa bao giờ chậm gửi tiền đóng học phí cho tôi dù chỉ 1 ngày, mặc tôi nói tôi đi làm thêm, mặc tôi có học bổng Bố vẫn gửi tiền đều đặn cho tôi và căn dặn tôi ăn uống đầy đủ, đừng làm thêm nữa, một mình Bố làm là đủ rồi.

Năm 2 ĐH tôi bị tai nạn nặng và phải nhập viện gần 1 tháng. Cả tháng đó, Bố mang em trai lên Hà Nội chăm tôi, tôi bảo sao Bố không để em ở nhà cho nó đi học thì Bố bảo đi đâu Bố cũng mang các con theo vì Bố không yên tâm giao các con cho bất cứ ai. Gần 1 tháng đó, ngày Bố ra cầu Long Biên chờ người gọi việc bốc vác là làm, tôi lại chăm sóc tôi trong viện. Những ngày tháng đó, cả đời tôi không bao giờ quên...

Tôi ra trường đi làm cũng chưa mua được gì cho Bố, chỉ vài bộ quần áo mà mỗi lần mua, Bố lại dỗi lên dỗi xuống kêu tốn tiền. Tôi cũng mới sửa được cái nhà, cũng nuôi được em trai ĐH. Bố vẫn luôn thế, vẫn bắt tôi dành tiền để cưới vợ, để mua nhà trên này, Bố bảo Bố vẫn làm được con đừng lo.

Hôm nhà tôi sang nói chuyện người lớn với nhà em, tôi dẫn Bố đi mua 1 bộ vest, Bố bảo mua đắt lắm mà Bố chỉ mặc có 3 ngày (ngày đám ngõ, ăn hỏi và ngày cưới) con thuê hay mượn cho Bố cũng được, tiền đó còn để lo cỗ bàn. Tôi ứa nước mắt, ép mãi Bố mới chịu thử áo.

Hôm nay tôi và em đi thử áo cưới, em vẫn đang thử đồ, điện thoại em có tin nhắn zalo của người bạn thân em. Tôi nghĩ cô ấy gửi lời chúc mừng nên mở ra xem. Tôi không tin vào mắt mình khi nhìn đoạn chat giữa em và bạn ấy. Em nói sao? Em nói dù lấy tôi em vẫn không muốn ở với Bố tôi. Em bảo rằng em không muốn chăm bố chồng hờ. Em bảo với bạn rằng : " ông có để ra chồng tao đâu mà tao phải chăm? Cưới rồi cứ để ông ấy ở quê với thằng em... " Còn nhiều, nhiều nữa mà tôi không thể đọc vì mắt cứ nhòe đi...

Em từng nói sẽ chăm Bố tôi, yêu thương Bố tôi khi chúng tôi là vợ chồng vậy bây giờ tôi nên tin lời em nói với tôi hay tin vào đoạn chat giữa em với bạn? Em có thể yêu tôi ít đi nhưng thương Bố tôi được không ? Người Bố đã mang anh em tôi đến cuộc đời này. Cho em một người chồng mà em vẫn ngày ngày nói yêu thương.

Ngày cưới đã định, Bố tôi vui mừng đi mời khắp xóm làng. Bố tự hào về em, người con dâu có học thức. Còn tôi, tôi ngồi đây trần trờ, khổ đau. Liệu tôi có làm em thay đổi được không? Liệu em có sẵn lòng thay đổi để thương yêu Bố tôi không ??? Tôi sợ lắm một tình yêu ích kỷ, chỉ nghĩ cho bản thân. Tôi vốn chỉ quen với tình yêu cho đi mà không bao giờ biết nhận lại của Bố mà thôi.

Gửi anh trai.

Hôm qua tình cờ đưa bạn cho em đọc những lời tâm sự của anh trên group, em đã nhận ra ngay đó là anh của em. Nước mắt em đã rơi. Em không rơi nước mắt vì anh mà vì Bố của chúng ta anh à.

Khi anh viết lên những dòng tâm sự ấy, em hiểu anh đã phân vân nhiều lắm. Để em kể anh nghe, nghe về Bố của chúng ta những ngày anh vắng nhà, còn quyết định như thế nào thì tùy anh định liệu, em không dám cản ngăn.

Ngày anh lên trường nhập học, em và Bố lên Hà Nội cùng anh, anh còn nhớ chứ. Lúc trở về, nhà Nội (Nội ruột gồm 2 Ông Bà và 2 Chú) sang bảo Bố :

" thằng H có phải là con ông đầu mà ông đi khoe khắp đầu làng cuối xóm, nó đậu đại học là do gen nhà tao thông minh, chứ gen nhà mày thì chỉ có đi làm cừu vạn mà thôi."

Hôm đó em đã lao vào ẩu đả với hai Chú vì dám xúc phạm đến Bố. Em cứ lao vào vừa khóc vừa quơ tay đập đá liên hồi. Em không ý thức được việc em làm, em chỉ thấy đau vì họ sỉ nhục Bố em. Bố đã lôi em ra giữ chặt tay em và xin lỗi nhà Nội. Bố hứa sẽ giữ lời ăn tiếng nói. Đêm đó Bố ngồi trầm ngâm cả đêm không ngủ. Sáng hôm sau Bố bắt em quì gối và vụt em ba roi (dù lúc đó em đã lớp 9). Bố nói dù có như thế nào cũng không được hỗn hào với nhà Nội ruột...

Sau lần đó có ai hỏi về anh mắt Bố cũng long lanh khoe anh thông minh giống Bố ruột chứ người như Bố chỉ biết lao động thôi. Suốt những năm anh học đại học, chưa bao giờ Bố chậm gửi tiền cho anh nhưng cũng chưa bao giờ Bố biết tới ăn sáng anh biết không ? Nồi cháo đậu đen hôm trước ăn không hết, hôm sau Bố ăn qua quýt rồi đi làm. Bố hay bảo người Trung Quốc sáng họ thường ăn cháo buổi sáng mới thọ. Bố muốn sống lâu để chăm sóc tụi bay.

Em chưa bao giờ nhịn hoặc ăn cháo sáng dù chỉ nắm xôi hay bát mì. Có lần anh gọi về báo nộp tiền học tiếng Anh gì đó (em quên rồi) Bố đã đi vay khắp xóm cho đủ. Bố đi mãi đến khi Bố về thì đã hơn 1 giờ sáng. Em nói " Bố có gửi cho Nó chậm 1 ngày cũng đâu sao mà Bố phải đêm hôm khuya khoắt thế này". Em xót Bố thôi. Bố tát em, lần đầu tiên Bố tát em và khóc.

(Em nói Nó là cái trung tâm tiếng Anh chứ có phải nói anh đâu) thế mà Bố đấm ngực và bảo em chưa ngoan là do lỗi Bố không biết dạy dỗ. Sau lần đó em không bao giờ dám nói bậy dù chỉ nửa lời.

Ngày anh tốt nghiệp Bố mua cho anh Bộ vest mà 4 tháng sau Bố mới trả hết tiền anh biết không ?

Em không có ý định thi đại học vì hơn ai hết, em hiểu Bố nhọc nhằn đến như thế nào. Vậy mà Bố dối, Bố óm cả tháng là em sợ đến phát óm theo. Em lao vào học và đỗ. Ngày em đỗ vào đại học Giao thông vận tải Bố không khoe ai nữa, chỉ lặng lẽ dắt em ra thấp hương mộ Mẹ mà thôi.

Em không biết anh yêu chị Q nhiều bao nhiêu. Chị ấy có quyền làm khổ anh nhưng không có quyền làm khổ Bố em càng không có quyền xúc phạm Bố chúng ta. Anh quyết định sao cũng được , em cũng năm cuối đại học rồi, anh không phải lo nuôi em, cả Bố nữa vì em sẽ cố gắng lo cho Bố. Chính vì thế mà em chưa dám yêu một ai vì em

chưa tin rằng sẽ có ai đó có thể hiểu và thông cảm với hoàn cảnh của chúng ta, chia sẻ với chúng ta và trân quý Bố mình. Nhưng anh khác và em khác. Em sẽ mang Bố theo em suốt cuộc đời này, anh đừng phải lo nếu anh còn phân vân.

Em: HVD